

L'OPINI-
O DIVER-
GENT

GEOGRAFIA

SEXOLOGIA
PER A TOTS
ELS GUSTOS

L'AVALL
DEL
MELIC

Valentín Coronel
Dibuixos de Cristina Picazo

bromera

1

ELS MAPES DEL TEU TERRITORI

JO EM SENT VULCANIÀ, I TU?

SEXE! La paraula més cridanera de la història. Com que la paraula *sexe* es repetirà més que l'all en aquest llibre, voldria que diferenciaries els seus significats.

D'una banda, es parla de l'acte sexual en si mateix, el coit. Practiquem sexe! Ja saps, internet va ple de vídeos ~~que no has vist, clar~~. Ni més ni menys que el 30% del contingut en línia és porno. No et sembla curiós que es parli tan poc de sexe a l'escola i, al mateix temps, siga omnipresent en la societat?

(MOLT IMPORTANT. La frase següent, que apareix en negreta, entra en l'examen de com ser un *Homo sapiens* del segle XXI.) **El sexe pot ser reproductiu o recreatiu, i no hauríem de confondre'ls mai.** De fet, res no ens obliga a deixar

descendència ni totes les persones tenen (o volen) la possibilitat de tindre fills. El sexe recreatiu, pel senzill motiu de sentir plaer, no només és normal... és magnífic! Com a éssers avançats, hauríem de jugar la carta de l'avantatge evolutiu.

A més de l'accepció clàssica (acte sexual), la paraula en qüestió compleix la funció de comodí en les novel·les. En l'escriptura, recorrem tant a *sexe* com els barrufets a *barrufar*. Imagina: falten per escriure tres-centes pàgines d'un llibre eròtic on ixen penis, testicles i vulves... i gent nua! Faràs el que siga per tal de no repetir paraules. De manera que hi escrius: «Va sentir el sexe turgent. Era sexe pur i fregava el sexe unflat amb el seu sexe calent».

Com? QUE ERA QUÈ? Té igual! Tota persona que escriu té el seu públic. Qui ho llija, ho posarà al seu lloc! La imaginació és portentosa.

El sexe *biològic*, el del carnet d'identitat, és en realitat el registrat (allò que s'ha escrit al registre). Només naixes, te l'adjudiquen, atenent a allò que es veu. Segons gent molt experta, tu ets el que diu a la casella corresponent a home o dona. Bé, ets molt més!

D'entrada, hi ha una tercera via biològica que no figura al carnet, tots naixem amb gònades, penis

i testicles, vulva... o intergènere. Aquest tercer gènere, antigament, es coneixia pejorativament com a *hermafrodita*). L'intergènere inclou característiques d'ambdós sexes. No es correspon amb la idea binària d'home o dona.

La intersexualitat es dona en proporció d'una entre mil, n'hi ha milions en tot el món! Com que la societat no està preparada per al que és *diferent*, es corre un es-túpida vel. «Et diràs així», cirurgia, i que siga el que el destí vulga... Afortunadament, la cirurgia aplicada a bebès està prohibida en molts països, inclosa Espanya.

Després de la paraula estrela, sexe!, et parlaré de GÈNERE, el rol social amb el qual t'identifiques. Pot ser masculí, femení... o cap d'ells! Cada persona és un món. Si et reconeixes en el sexe que apareix al teu DNI, entraries dins del grup de les persones cisgènere. Estar conforme amb els teus genitals no porta implícit ser heterosexual o homosexual. Pots estar feliç amb els teus òrgans sexuals i que t'agrada algú del teu mateix sexe.

Açò s'ha d'explicar amb més detall als heterosexuals *estàndard* de tota la vida, com jo... Ens costa entendre-ho. Fins fa ben poc, tot allò no normatiu era un misteri, com la física quàntica. La

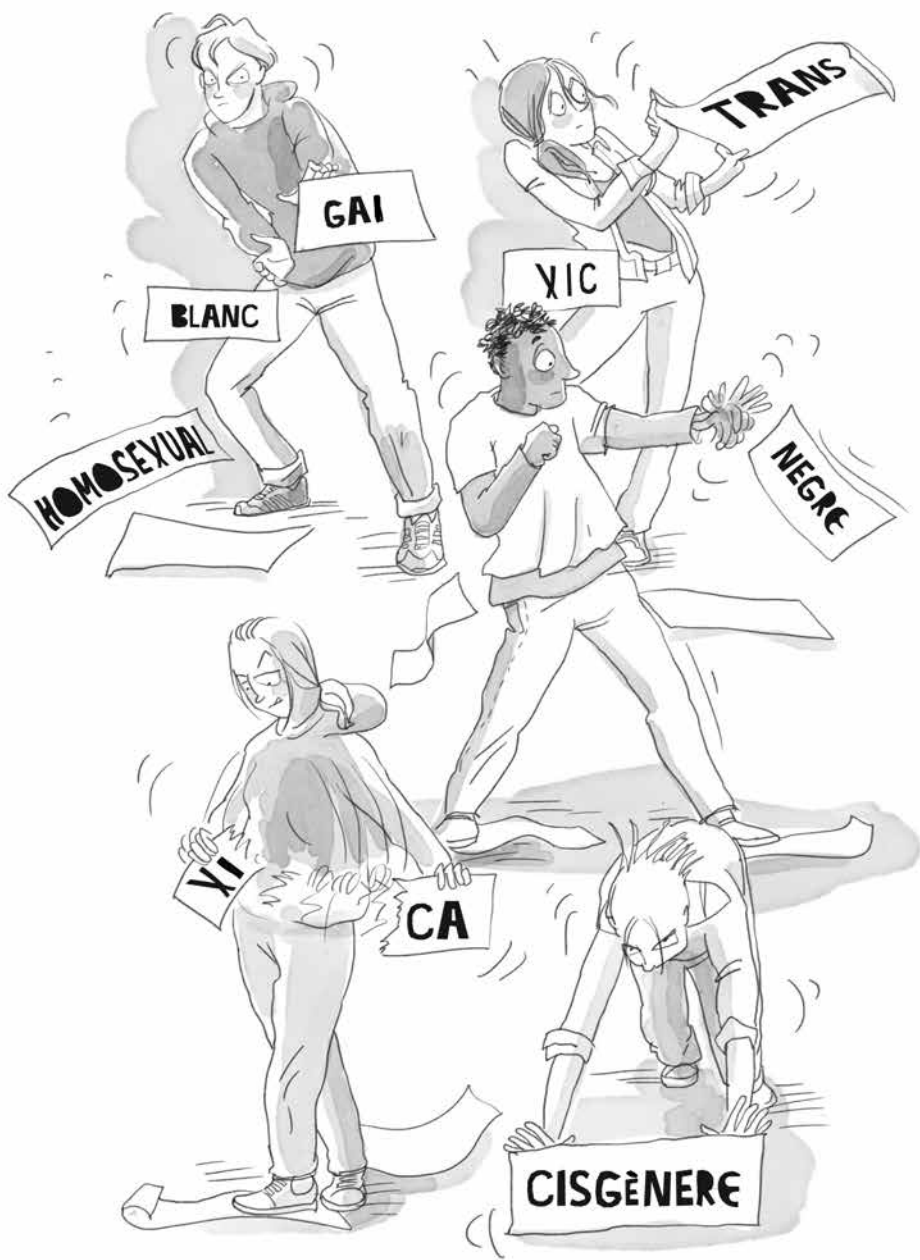
major part de la societat (el *club* al qual pertanc) és heteronormatiu cisgènere, però la majoria no marca mai el que és *correcte* ni la teua identitat sexual (com et defineixes).

Algunes persones se senten disconformes amb el sexe que els assignaren en nàixer, és a dir, amb el seu sexe registral (transsexuals). A elles, això que figura al seu carnet els fa tanta gràcia com xafar descalces una peça de LEGO.

Després arribem a l'orientació sexual. Per a saber-la, només has de preguntar-te què t'atrau. Fes-te la pregunta en termes sexuals, si la resposta és *xocolate* o Fortnite, alguna cosa falla. En l'orientació hi ha una part biològica, l'única que hauria d'importar (naixes amb el *software* instal·lat), i una altra en la qual influeix el teu entorn, les creences, les idees, les opinions... És bàsic que no t'enganyes a tu mateix i que et respongues amb sinceritat, amb el teu *software* de fàbrica. La teua opinió és la que compta.

Dins de la teua particular geografia davall del melic, l'orientació marcarà el rumb de la teua sexualitat. Serà la brúixola que t'indique el que t'atrau.

Perquè quede ben clar: llevat que et reproduïques per espores, el sexe biològic (físic, el que es

BLANC

GAI

HOMOSEXUAL

VIC

TRANS

NEGRE

XI

CA

CISGENERE

veu al cos humà) sempre és igual en totes les societats i en totes les èpoques: penis i testicles, intergènere o vulva. El gènere, per contra, varia. Una cosa que és rara per a tu, pot ser normal en un context diferent.

Per exemple, a Salinas (República Dominicana),

el sexe i el gènere es viuen d'una altra manera. El 2% dels bebès nascuts amb vulva es converteixen en xiquets en la pubertat.

Sí, de veres... No m'ho invente! Un rar fenomen genètic fa que els òrgans masculins apareguen als dotze anys. Els xiquets i les xiquetes que viuen aquest fenomen s'anomenen Güevedoce (Penis-dotze). Són xiquets que, tot i tindre vagina i aspecte de xica, creixen sentint-se masculins. Un

bon dia els seus trets comencen a canviar... i esdevenen xics, amb penis inclòs! Com que és una cosa relativament habitual, moltes famílies solen acceptar el canvi físic sense més. La *normalitat* és fruit del context. TOT depén del context.

Considera que el sexe amb què naixes no definirà necessàriament la forma en què et relacionaràs ni de qui t' enamoraràs. Ni, per descomptat... si seràs una bona persona! Evolucionem sempre, mentalment i físicament. Ja em contaràs el disgust que t'emportaràs quan t'isca la primera cana.

En resum: hi ha moltes maneres d'entendre la sexualitat, a més de la forma *clàssica*. Una proporció molt alta de la població se sent atreta exclusivament per persones del seu mateix sexe. Una altra, pels *clàssics* rols binaris, home i dona (**bisexuals**). I n'hi ha encara una altra part de la població que és **asexual**, a qui no excita NINGÚ. Per què? **PERQUÈ SÓN AIXÍ**, igual que a certes persones no els agrada el café i unes altres juguen al ping-pong. I tots tan feliços! Què importa? És que hem de ser iguals?

Una de les llegendes *cunyadistes* més esteses sobre l'orientació sexual és aquella que diu: «que t'agraden els homes i/o les dones és una opció».

Com si la sexualitat fora elegir entre espaguetis o mandonguilles. Oblida-ho. Tindrà igual que decidisques ser *cool* per formar part d'un grup, o que vulguen imposar-te una sexualitat amb la qual no t'identifiques. La teua orientació sexual va al seu aire: encara que intenten influir-te, ni cultura, ni societat, ni entorn ni amics canviaran allò que realment t'apassiona, el que t'atrau.

La controvertida i interessant teoria **queer** (popularitzada en la dècada dels noranta) ha aportat una nova visió dels gèneres: som milions de perso-

nes en el món, amb gustos tan diversos que se'ns acabaren les etiquetes! En Facebook arribaren a catalogar fins a 54 opcions de gènere. 700 milions de persones no es reconeixen heterosexuales!

Pel que fa a tu, sentes el que sentes, ets diferent de qualsevol altre ésser humà i genial per la teua singularitat. Ets una persona única.

EL MERAVELLÓS BEBÉ AMB ALOPÈCIA

Pensa en els bebés, en les seues galtes grosses, en els seus quatre pèls. Pensa en el color de la seua vestimenta... Creus que un bebé elegiria entre el rosa i el blau? Ni pensar-ho; és més, els bebés no distingeixen l'espectre complet de colors fins als sis mesos. A més de calbs i desdentats, són més defectuosos.³

Això de vestir-se de rosa o blau té poc a veure amb la infància i té un origen pròxim. No arriba al segle!

3. Nota per a pares amb nul sentit de la ironia. Oh, sí. És un acudit. Els bebés són meravellosos i perfectes. I el teu bebé calb, el més guapo del món, faltaria més.

Quan la màquina de vapor era el màxim i el món era sépia (en fotos), els bebés vestien de blanc o de color cru. Era una qüestió pràctica. La gent tenia més bebés que ara, de recanvi (molts no arribaven a fer-se adults!). Les coses amb volants eren heretables, més fàcils de llavar... i barates. Allò que no té color no el pot perdre amb els llavats. Fins a principis del segle xx no començaren a popularitzar-se els tints industrials (ho vam veure en l'anterior llibre de la col·lecció). La roba, aleshores, començà a tenyir-se a gran escala. Els colors predilectes per als bebés eren el blau i el rosa... Sobretot el blau, tant per a xiques com per a xics: el blau simbolitza la puresa i la castedat en el cristianisme. Fixa't en açò: si googleges «Virgin Mary» ('Verge Maria') descobriràs que el seu mantell és quasi sempre de color... (Exacte).

Així, als Estats Units, moltes xiquetes foren vestides de blau. Per contra, el rosa estava recomanat per als xiquets per ser un color «més fort i enèrgic». De fet, abans que el rosa s'associara amb allò femení, els pares vestien els fills i les filles com els venia de gust: encara no hi havia una vinculació de gènere amb un color concret!